

אהבת המולדת

ארץ — המואסת בכל הקיים בה — אינה יכולה להיות ארכיטקטוֹר רה טובה.

היא נושאת בחובה את זרע כישלונה. היא יכלה לייצר רק כיעור.

★ ★ ★

כָּן אֵינִי חוֹשֵׁשׁ כִּלְכֵךְ מִפְּנֵי הָעוֹמֵד לְהִתְרַחֵשׁ בִּירוּשָׁלַיִם.

העולה לירושלים מיריחו רואה לפניו עיר שהיא כלילת-היופי, עיר מושלמת, הארמון ניה, מרהיב-עין ומרוממת-לב. העולה לירושלים מן השפלה רואה לפי גיו משמאל — מפלצות של בטון, שיכונים; ומימין — בניינים חסרי כל הדר ארכיטקטוני, כמו בנייני-האומה ומשרדי-הממשלה ומישכן הכנסת.

עֵתָה כְּאִם הַנְּבִיאִים שֶׁל יְרוּשָׁי לִי־שְׁלִמְעֵלָה, וְכַסּוּאָה שֶׁל תֵּאֵי וּתְבִינִיין לְאוֹמֵת הֵם זֹרְעִים אֵת זֶרַע הַחֹרֶבֶן הָאֶתְנָטִי.

לכסות את העיר המזרחית בשיכונים. מהר-מהר. שיכונים מול כיפת-הסלע. שיכור נים לפני החומה. שיכונים ואסבסטונים ב־גיבעת-המיתר. שיכונים בכל סירצה שנות רה בין בנייני האבן השונים את העין. כדי להשכיח מהר, בקרחת של פעלתנות, את אלפי שנותיה של ירושלים האמיתית — זו שהיתה גם יהודית וגם מוסלמית, גם ישי ראלית וגם ערבית, גם צלבנית וגם ממלוכית.

כדי להסתיר, במסך של כיעור, את ירוש-לים-של-מטה, שאינה תואמת את התמונה של ירושלים-של-מעלה.

ואם אנו, אוהבי ירושלים הקי יימת, פנינת-החמד של הארץ והי אנושות כולה, לא נקום ונזדעק להגן על העיר, בהתפרצות של אהבה שתעצור את הדחפור ומי ערבליהכטון של הקנאות, יקרה בירושלים אסון שלא יהיה ניתן לתיקון.

★ ★ ★

לְאוֹהֵב אֵת הָאָרֶץ עַל כָּל תְּקוּפֹר־תֶּיהָ — אֵין זֶה בְּגִידָה בּוֹיֻקְתָּנוּ לְסֹרֵ קִים הַקְּשׁוּרִים לְעַד בְּהוֹתָנוּ הַלְּאוּמִית.

אֵין זֶה בְּגִידָה לְאוֹמֵת. לְהִיפֹךְ, זוֹהִי הַלְּאוּמִיּוֹת הָאֶמִיתִית.

רק מי שבטח מאוד בויקתו לארץ, מי שבטח מאוד בעתידו הלאומי, יכול להרשות לעצמו לאהוב את הארץ כולה, על כל שיכי-בות-עברה, על כל גוני ההווה שלה.

אֵינִי חוֹשֵׁשׁ כִּבְּכָל נְבִיאֵי צִיּוֹנוּתֵי הַדְּחַפּוּרִים.

אני חושד בהם שקוחת-המחיקה שלהם — מקורה באי-ביטחון מחרדי, בהרגשה שאם לא ימחקו מהר את כל אשר אינו יהודי, ולא יטביעו מהר חותם של שיכון יהודי על כל גיבעה וגיא, עלולה ההיסטוריה של ארץ-ישראל להתנכר להם ולעבור על פניהם.

אנו כוּמְחִים כְּעֶצְמָנוּ, בְּמִקוּמָנוּ בְּאָרֶץ זֶה, בִּיְכוּלָתָנוּ לְהִטְבִּיעַ עֲלֵיהָ חוֹתֵם מְקוּרֵי מוֹשְׁלָנוּ, תְּנוּךְ נְכוּנוֹת לְהִשְׁתַּלֵּב בְּרִצְפוֹתֶיהָ הַהִיסְטוֹרִית.

כי ארצנו — אינה מושג מופשט, ולא מילה בתלמוד, ולא מונח של תפילה.

אֲרִצְנוּ הִיא הַמְּצִיאוֹת שֶׁל הַנוֹף הַמּוֹלְדֵתִי — שֶׁל אֶתְמוֹל, שֶׁל הַיּוֹם, שֶׁל מָחָר.

הארץ האחת — אף ששמות רבים לה בפי האומות, ארץ-ישראל, ופלסטינה, ופלש-תינה, וארץ-הקדושה, וטרה-סאנטה. מולדתנו.

זהו הרצון המשגר דחפורים למחיקת כפ רים ערביים נטושים — אפילו אם הוא מסווה את עצמו בטעמים ביטחוניים או כלי-כליים או היגיוניים.

זֶהוּ הָרִצּוֹן הַמְּצִימָה שִׁיכּוּנִים נוֹי־רִאִים — קִוְיֹת לְכַנּוֹת שֶׁל מִדְּבֵי וְסִיר — כִּבְּכָל מְקוֹם, כְּדֵי לְהִטְבִּיעַ חוֹתֵם חֲדָשׁ, אֶנְטִי־מְקוּמוֹ, עַל נוֹי־פִים כְּמוֹ הַר־כֶּנֶעַן.

פעם נסעתי בחברת זר ברחבי הארץ. הוא הביט בכפרים הערביים וביישובים הי-ישראליים, ואמר: „הערבים התאימו את עצמם לנוף. אתם משתלטים על הנוף. הי ערבים משתעבדים לארץ, אתם כופים את עצמכם עליה. הערבים אומרים: אנו שייכים. אתם אומרים: זה שייך לנו.“

★ ★ ★

בְּכָל שָׁבוּעַ, כְּשֶׁאֵינִי עוֹלָה לְיְרוּשָׁלַיִם, אֵינִי מוֹזִין אֵת עֵינַי בְּבִנְיַן הַיִּפְהָפָה שֶׁל מִינְזֵר לַאֲטֵרוֹן. זֶהוּ בְּנִיין חֲדָשׁ. בְּנִיין תּוֹעֵל־תֵּי. בְּנִיין שֶׁאֲפֹשֵׁר לְמַצּוֹא בּוֹ פְּגָמִים אֲרַכִּי־טְקֵטוֹנִים לְרוֹב. בְּנִיין שְׁנוֹסְפוֹ לּוֹ אֲנִפִים

יִשְׂרָאֵל שֶׁל מֵטָה.

ישנה ארץ הקיימת באידאולוגיה, בעיר-למם הרוחני של יהודים רבים. הארץ של כתבי-הקודש. הארץ שרוצים בה, שחונים בה בעיניה-הרוח, ארץ מופשטת. **וְאֲרִצְן זֶה — כּוֹלָה יְהוּדִית הִיא.**

לא רק מבחינה פוליטית, אלא גם מבחינה גיאוגרפית ומבחינה היסטורית. **מַה שֶׁאֵינִי יְהוּדִי אֵינִי קִיִּים בְּהָ. וְאִם קִיִּים — הוּא קִיִּים שֶׁלֹּא כְּחוּק־וִישׁ אֲרֶץ־יִשְׂרָאֵל הָאֶמִיתִית, זֶה שִׁישְׁנָה.**

ארץ שההיסטוריה שלה צומחת שיכבה על גבי שיכבה, כמו חפירה ארכיאולוגית. שהיו בה שיכבות לפני שקמה בה התרבות הישראלית הקדומה, ושנוספו בה שיכבות אחרי מרד ברכוכבא. שהיא גם יהודית וגם לא-יהודית.

הָאָרֶץ שֶׁבָּה יֵצֵר הַגְּאוֹן הַיִּשְׂרָאִי לִי אֵת יִצִירָתוֹ בְּתִי־הָאֶלְמוּוֹת, כְּשֶׁי הוּא יוֹנֵק מְקוּרָמוֹ וּמוֹרִישׁ לְבָאִים אַחֲרָיו.

ארץ שפניה הן ראי להיסטוריה זו, שיש

אֵינִי טֹם מֵעַל לְעִנְנֵי הָאוֹקִיָּנוֹס, וְאֵינִי חוֹשֵׁב עַל הָאָרֶץ, עַל זִיקְתָּנוּ אֵלֶיהָ.

„אהבת המולדת“ הן מילים שדופות, מקול-קלות מרוב שימוש וניצול בידי פוליטיקאים ועיתונאים חסורי-רגש. מי מאיתנו מסר גל עור להגיה, ללא סומק של בושה, כי הוא „אוהב את המולדת“?

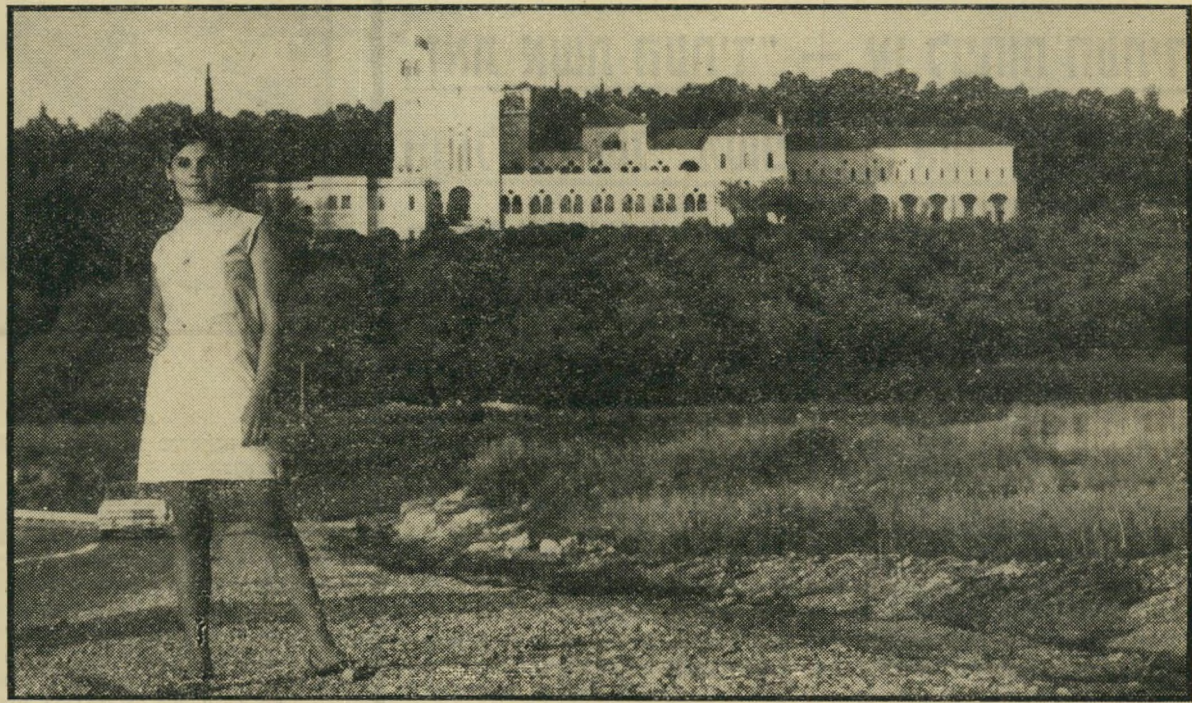
וְכִבְּכָל זֹאת — כּוֹלְדָנוּ מְרַגְּשִׁים אֵת הַזִּיקָה הַזֹּאת — לְעִתִים קְרוֹבוֹת אוֹ רְחוֹקוֹת — כַּהִסְתַּכְּלָנוּ עַל יְרֵי־שָׁלִים מֵהַר־יְהוּדִיתֵם, כַּהִכְיִטְנוּ בִי־גִיבְעָה חֲשׁוּפָה, בְּצַעֲרָנוּ בְּנוֹב.

★ ★ ★

מִדּוֹעַ אֲנַחְנוּ אוֹהֵבִים אוֹתָהּ? מַה מְקוֹר הָרִגֵּשׁ הַזֶּה?

ארצנו אינה היפה ביותר בעולם. אילו היתה וערכת תחרותי-יופי לארצות, מסופי קני אם היתה זוכה בה, בעיניהם של שופי-טים אוֹבִיִּקְטִיבִּים. אֵךְ אֵנוּ אוֹהֵבִים אֵת הָאָרֶץ הַזֹּאת — מִפְּנֵי שֶׁהִיא אֲרִצְנוּ.

„ארצנו“ — לא מפני שאלוהים

מינזר לטרוֹן: חֲדָשׁ — אֲבֵל חֶזֶק מֵהַנוֹף

בה שרידי-צלבנים וכיפת-הסלע, כפרים ערי-בנים וקִיבוּצִים יִשְׂרָאֵלִים, מִיבְּצֵר־טִיגָרֵט שֶׁל הַבְּרִיטִים, וְהוֹרְבוֹת־אֲכוֹזִיב וְחוֹמוֹת עֵכוּ, הַיּוֹפִי שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם וְהַכִּיעוֹר שֶׁל תֵּל־אֲבִיב.

★ ★ ★

אֲרִצְיִשְׂרָאֵל שֶׁל מוֹעֵדָה וְאֲרִצְיִשׁ־רֵאל שֶׁל מֵטָה — נִדְמָה כִּי אֵינִן יִכּוֹר לוֹת לְדוֹר כַּכְּפִיפָה אַחַת. הָאֶהֱבָה לּוֹז יִכּוֹלָה לְהוֹלִיד אֵת הַשִּׁינְאָה לּוֹז — בִּיּוֹדְעִין אוֹ ב־לֹא־יּוֹדְעִין.

כִּי מִי שֶׁרוֹאֵה אֵת הָאָרֶץ הַמוֹפִי־שֵׁטֶת — זֶה שֶׁאֵינָה קִיִּימַת אֵלֶּא כְּרִאֵי הַיְהוּדִים — אֵינִי רוֹאֶה, וְאֵי־נֹ רּוֹצֵה לְרֹאוֹת, אֵת הָאָרֶץ כְּפִי־שֶׁהִיא.

יש בו הרצון — לרוב בלתי-מודע, אך לפעמים מודע לגמרי — למחוק מעל פני הארץ את כל שרידי בעליה שבתקופות הלא-יהודיות.

הַכְּטִיחַ אוֹתָהּ לְמִישָׁהוּ. אֵרֵא פִּישׁוֹת — מִפְּנֵי שֶׁבָּה מוֹעָגוֹנִים זִיכְרוֹנוֹתֵי־יְלֻדוֹתָנוּ, מִפְּנֵי שֶׁהָאֲקִלִּים שֶׁלֹּה הִטְבִּיעַ אֵת חוֹתְמוֹ עַד אוֹרְחוֹתֵי־הַיַּיִנוּ, מִפְּנֵי שֶׁהַפְּרָקִים הַנִּתְרָרִים כִּיּוֹתֵר שֶׁל סִפְרוֹתָנוּ — הַתְּנַיִן — הִתְרַחֲשׁוּ כְּעִמְקִיהָ זַעַל גְּכַעֲתִיהָ.

לכן פועם ליבנו כשאנו רואים מרחוק את חופה המחקרב, בחוזונו מניכר.

★ ★ ★

אֲרִצְנוּ.

אֲרִצְן זֶה שֶׁאֵנוּ אוֹהֵבִים אוֹתָהּ — מַהִי? לְכַאוּרָה — שֶׁאֵלֶּה חִסְרֵת־טַעַם. הָאָרֶץ הִיא אֲרֶץ־יִשְׂרָאֵל. הַגְּבוּלוֹת אֵינִם חֲשׁוּבִים, בְּמַמְלַכַת הָרִגֵּשׁ.

ובכל זאת — זוהי שאלה ממשית מאוד, הנוגעת לברירה מכרעת.

כי יש שתי ארץ-ישראל. ארץ-ישראל שֶׁל מוֹעֵדָה — וְאֲרִצְיִשְׂרָאֵל שֶׁל מֵטָה — וְאֲרִצְיִשְׂרָאֵל שֶׁל מֵטָה.